

iz sobe, vrata za sabo odprta pustivši, pès pa za njim in jaz s palico za pèsom. Na stopnicah smo zopet vsi trije skup; oče, ki so slišali hrup, skočijo tudi iz svoje spalnice in pridejo k nam, ko se ravno ravsamo, in moja pèsu namenjena palica priletí hlapcu na keleno; vsi trije zdaj vendar zmagamo, pès pobegne po stopnicah doli.

„No, ta pes ima lepe navade“, pravijo oče, ko so zvedeli, kaj se je zgodilo, „le glej, da ga zopet kmalu od hiše spraviš.“

„O, ga bom že jaz“, se jezi hlapec in si mane koleno in roko; — „jaz mu bom posvetil, da ga ne bo več nazaj, ne bojte se!“

Mene sili smeh, dasiravno se mi Jože malo smili; vendar si ne upam ustavljati se očetovemu povelju. Da je pes pogumen, to je pokazal, in to je veliko vredna lastnost; dresiran ali hiše privajen res še ni, toda z dobro voljo se ga tudi to navadi. Zato mi je bilo res prav žal, da se je s svojim vedenjem prvi dan že očetu in hlapcu zameril.

Čez dan sem imel mnogo opravkov, toraj sem na pèsu kmalu pozabil. Zvečer ga ni bilo videti nikjer, najbrže ga je bil Jože odgnal. Prašati nisem hotel po njem. (Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* *Zdrava rodovina, ki jej menda na svetu ni para, se nahaja na Francoskem.* V Parizu namreč je te dni grof Waldek obhajal svoj 109letni rojstni dan, in starček je še prav čvrst korenjak; ob dveh po polnoči, ko so se od njega poslovili gostje, ki so ga vezovali, je začel še pesem iz neke opere s polnim glasom. „Moj ded (stari oče) je bil 162 let star, ko je umrl, in jaz sem 21. iz naše rodovine, ki smo 100 let doživeli“ — je pripovedal oni večer svojim gostom.

Naši dopisi.

Iz Celja 24. marca. (*Čitalnice naše ni več!*) Ako se spominjamo veselih časov, ko se je osnovala čitalnica naša in je bila prvi narodni dom za slovenski Štajar pod vodstvom velezasluženega rodoljuba dr. Kočevarja, bridko mora v srce zaboleti vsacega narodnjaka, ako vidi, kako zelo žalosten konec je vzela. Hirala je več časa, dokler jej ni smrtne udarca dala tista kuga, ki jo je neslovenski „Narod“ zasejal najpred na Štajarskem. Nesloga domačinov bila je mlin na vodo nemčurjem, ki niso mirovali, dokler niso zadušili vsega narodnega gibanja. Hvaležni „Narodu“ so nemčurji zato pri zadnji volitvi prihiteli dr. Vošnjaku na pomoč. „Novice“ so pač pravo rekle, ko so lani pisale, da ne raste več trava, kjer Vošnjakovci hodijo. Čitalnica naša je tako na kantu, da se prodá zdaj vsa hišna oprava in kar je sicer imela. Bog Vas obvari Ljubljancane take nesreče; zato ne pustite vmes ljudi, kateri kot slovenski Atila razrušijo in pokončujejo vse, kar je poštenega narodnega!

Od Kočevsko-Črnomaljske meje 22. maja. (*Detomor.*) Čedalje lepši sad zori na košatem drevesu liberalne ère, ki si je vero z zastave zbrisala in hoče katoliško cerkev popolnoma v kurnik potisniti ter jej usta zamašiti. Ne vem pa povedati, je li prigodba, ki jo obznanjam, sad „Tagblattov“ ali „Narodov“, — brž ko ne bode obeh! — Pri nas v Maverlu v Črnomaljski fari porodila je zakonska žena, še le letos pred pustom poročena, dete, ki je bilo pa sad nekega poprejšnjega znanja in spečanja. Da bi ljudem ali morebiti tem bolj svojemu možu nesramnost prikrila in pred svetom za

pošteno veljala, zakopa dete, ali v gnoj ali v zemljo, ni mi znano, toda tako plitvo, da je lovska pesica ovoha, izkopa, po cesti in po vasi okoli vlačí, trga in žre kósec za kóscem. Vže je pès ročice in druge dele do malega potrl in podrobil, ko ondotni krčmar na zagnali vriš zraven pride in vsaj glavico velí oteti, ter v Črnomelj naznanilo o tej najdbi poslati. Žandarji in sodnijski gospodje prišedši stvar ogledajo, in ženo, na katero ni le sum letel, ampak je tudi v resnici tega zločinstva kriva, pri tej priči seboj odpeljajo. Menda je mlado poročenko tudi njen zakonski mož v ječo spremil, — s kacimi misli, Bog vé? Kaj se bo izpovedala, naznanim drugi pot. Bojda je oče te lepe poročenke pred malo leti pri havziranju na kant prišel, a upnike s tem prekanil, da je precejšnje svoje premoženje v naglici na ženo prepisal. Ako je to resnica, učite se, da en krivičen vinar deset pravičnih vje, da krivično blago nima teka. — Toraj le tako naprej s „Tagbl.“ kulturo in „Narod.“ omiko, potem pa po mračnjaških f..... mlatite in udrihajte! Veter sejete, vihar bote želi.

Boštanj na Dolenskem 29. sušca. (*Strašen oginj*) je 27. dne t. m. popoldne ob 2. uri v vasi Smarčna v pol uri pokončal 18 hiš z gospodarskim poslopjem vred. Poslopja večidel s slamo krita, močan veter, ljudje v vinogradih, nekateri na Bruniku na sejmu: v taci okoliščinah tudi pripeljane troje gasilnice niso moge kar nič pomagati zavoljo pomanjkanja hitro delavnih moči. Zgorela so tedaj poslopja z živežem vred in enemu gospodarju celó čvetero živine. Kako da je požar se pričel, se ne vé. Zavarovani so samo 4 gospodarji; bilo jih je sicer popred 8 pri „elementarci“, ko pa je ta propala, opustili so zavarovanje pri kaki drugi banki, mislé, da bi se jim ravno taka zgodila. Škoda se ceni nad 40.000 gold. — Dobrotniki! ki ste že večkrat milostni bili nesrečnikom, prosim Vas, tudi zdaj pomagati našim nesrečnim Smarčanom, ki so brez strehe in živeža! Če komu ni mogoče svojega dara le-sem poslati naravnost, naj ga blagovoljno dá sl. vredništvu „Novic“ *) ali svojemu gosp. županu ali gosp. fajmoštru, katere ob enem lepo prosim, darove v pomoč tem nesrečnikom prejeti in jih sem poslati. — Pri tej priliki dohaja mi na misel, da se je pred nekimi leti v zboru kmetijske družbe naše povdarjala potreba posilnega zavarovanja, ali slišali smo pozneje, da se zborov predlog na Dunaji ni sprejel in se je reklo, naj ta reč ostane le prostovoljna. Čudno! Davek plačevati se ne daje na prosto voljo; davek moramo plačevati, da se vzdrži država; zakaj tudi bi se na zavarovanje ne sililo, da se vzdrži premoženje ljudem, ki davek plačujejo? Mi tukaj mislimo, da bi bila taka postava živo potrebna, ne pa verska, ki prav nič ni potrebna, ampak bode le nezmerjih zmešnjav za seboj imela.

Anton Planinc, župan.

Iz Ljubljane. — Prvi del državnega zbora je kmalu pri kraji; poslanci so na razhodu in se vrnejo te dni na svoj dom. In kaj bodo domú prišedši liberalci in ustavoverci povedali svojim? Jeremijade bodo javkali na razvalinah prvega direktno voljenega državnega zbora! Razrušena je stranka liberalna, — voditeljem ustavovernim njihovi mameluki obračajo hrbet, — ministerstvo je zapuščeno od svojih in zmaguje, kakor pri razpravi o Tirolskem jezuitskem vseučilišču, le s pomočjo njemu nasprotne (pravne) stranke. Blizo tam smo zdaj v Cislajtaciji, kjer so že več časa v Translajtaciji, kjer tudi je vsemogočna stranka Deakova razpadla in že ministrov ni dobiti. Solnce liberalizma hitro je zatonilo; postal je Saturn, ki sam

*) „Novice“ rade sprejmejo vsak dar, ki se pošlje milovanja vrednim pogorelcem. Vred.